

Někdy na svém koni cváláš dubovou alejí vstříc obrovitým hradbám města. Nastalo babí léto a horký vzduch se třese na obzoru. Někdy jsou okna cestovního autobusu rozdělená širokými cestičkami kapek, které do nich nepřetržitě narážejí.

Někdy v místní krčmě potkáš staré přátele, jednookého lučištníka, pážátko a vysloužilou kapsářku s prošedivělými kudrnatými vlasy až na zem. Někdy držíš v ruce plastovou láhev a v prstech žmouláš poslední kousky placky, zatím co ohradou třese právě projíždějící rychlík.

Někdy o nedělích obědváš se šlechtou bažanty na stříbrných podnosech a po audienci u krále se vydáváš pokořit obrovského draka, který se usadil mezi vesničkami v údolí. Jindy je tvá kuš nabitá šípy, s korkem zapichnutým na jeho hrotu, a drak, i když tříhlavý, je jen z kartónu.

Někdy připravuješ své dřevce na velkolepé klání. Nasazuješ si přilbu, zatím co vzduchem podvečera poletují žhavé jiskry pochodní. Sedáš na svého koně, možná se na tebe přišla podívat stará kapsářka, i blondaté pážátko, třeba se dívá i samotný král.

Kdo jsi?

Jsi udatný rytíř, máš kuráž? Možná jsi chudý šlechtic z nedalekého panství, oblíbenec krále. Možná že když tví rodiče zemřeli, byl jsi ještě dítě. Zbyly ti jen dluhy a přišel jsi o všechno. Možná tě vychovala výčepní v tamní krčmě u hradní brány, kde jsi se spřátelil s kudrnatou kapsářkou, opěvovanou pro svou krásu. Možná jsi se při svém prvním turnaji setkal s lučištníkem, který měl tehdy ještě dvě docela zdravé oči, tak tmavě hnědé, že jsi v nich sotva zahlédl zorničky. Možná ses díky svému umu v boji stal rytířem a získal si přízeň krále a knížecích pánů z přilehlých panství.

Anebo jsi jen obyčejné dítě, které házelo na projektovém dni sekýrky do slaměného terče. Možná jsi sem přijel za deště cestovním autobusem, upek si placku a zastřílel si z kuše s korkovými šípy. Možná nejsi ani náhodou tak statečný nebo kurážný, jako středověký rytíř. Možná nemáš koně ani titul. Je ale hezké to na chvíli alespoň předstírat.